

Skarga wniesiona w dniu 8 listopada 2004 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Księstwu Lichtenstein**(Sprawa E-8/04)**

(2005/C 40/10)

Skarga przeciwko Księstwu Lichtenstein została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 8 listopada 2004 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Nielsa Fengera i Elisabethann Wright, działających jako przedstawiciele Urzędu Nadzoru EFTA, 35, Rue Belliard, B-1040 Bruksela.

Skarżący twierdzi, iż Trybunał powinien:

- 1) Oświadczyć, że poprzez utrzymanie w mocy przepisów art. 25 ustawy bankowej, nakładającej wymóg dotyczący miejsca zamieszkania na przynajmniej jednego członka zarządu i dyrektora wykonawczego banku zlokalizowanego na jego terytorium, Księstwo Lichtenstein naruszyło swobodę przedsiębiorczości, o której stanowi art. 31 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym; oraz
- 2) Obciążyć Księstwo Lichtenstein kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone w sprawie:

- Artykuł 31 ust. 1 EOG wymaga jednakowego traktowania obywateli państw należących do EOG, powołując się na ich prawo do korzystania ze swobody przedsiębiorczości, oraz obywateli państwa, na którego terytorium działalność jest zakładana.
- Artykuł 33 EOG ustanawia odstępstwo od swobody przedsiębiorczości.
- Trybunał EFTA oświadczył w sprawie E-3/98 *Rainford-Towning* [1998] EFTA Ct. Rep. 205 oraz w sprawie E-2/01 *Pucher* [2002] EFTA Ct. Rep. 44, że „zgodnie z orzecznictwem ETS zasady jednakowego traktowania zabraniają nie tylko jawnej dyskryminacji w oparciu o narodowość, ale również wszelkich zawołowanych form dyskryminacji, które wykorzystując inne kryteria rozróżniania, prowadzą w praktyce do tego samego skutku”.
- Zarówno Trybunał EFTA, jak i Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich orzekły, że „krajowe zasady, na mocy których dokonuje się rozróżnienia w oparciu o miejsce zamieszkania mogą działać na szkodę głównie obywateli innych Stron Porozumienia, jako że nie będąc rezydentami, w większości przypadków są oni obcokrajowcami”. *Rainford-Towning*, ustęp 29.
- Trybunał EFTA orzekł dodatkowo, że „biorąc pod uwagę uzasadnienie odwołujące się do porządku publicznego, o czym mowa w art. 33 EOG, należy utrzymać, że w zakresie w jakim uzasadnia to szczególne traktowanie obcokrajowców podlegających Porozumieniu EOG, uciekanie się do koncepcji porządku publicznego zakłada w każdym wypadku, poza zakłóceniem porządku społecznego wywołanym jakimkolwiek naruszeniem prawa, istnienie prawdziwego i wystarczająco poważnego zagrożenia wpływającego na podstawowe interesy społeczeństwa”. *Rainford-Towning*, ustęp 42.
- Trybunał EFTA uznał, że ochrona działalności i dobrej opinii sektora usług finansowych stanowi uzasadniony cel porządku publicznego, a pewne komplikacje mogą wynikać z faktu, że Lichtenstein nie jest stroną Konwencji z Lugano.